

HVALA, SLAVKO!

NIVES SULIČ

Ni prav priporočljivo, če človek na vse glas zabavlja čez svojega šefa; ve se, zakaj. Prav tako ni ravno najboljše, če ga preveč hvali; za to obstajajo razna, ne prav prijazna imena. Na srečo pa me sedaj, ko šefovskih vezi ni več, službena molčečnost ne zavezuje in lahko mirne duše zapišem nekaj misli. Te so se mi porodile v aprilu, v mesecu, ki označuje ljudi, rojene v tem pomladnem času, kot trmaste vztrajneže, ki večkrat silijo z glavo skozi zid, nekaj dni po mojem rojstnem dnevu, ko je svojo okroglo obletnico praznoval dr. Slavko Kremenšek.

Najina rojstna dneva ločijo samo štirje aprilski dnevi, in pa dobri dve desetletji. Etnologijo sem študirala v času, ko se je na Oddelku za etnologijo nenehno nekaj dogajalo, in našo študentsko generacijo so pozneje označevali kot "aktivno"; tu so bile okrogle mize, nenehne debate o etnološki metodologiji, razni simpoziji in drugo. In za večino tega vrvenja je stal profesor Kremenšek, ki nas je študente z močjo svoje volje večkrat "hipnotiziral", da smo sprejeli naloge, za katere smo mislili, da jim ne bomo kos; pozneje se je izkazalo, da je imel prav in marsikdo se je osuplo in docela iznenada znašel sredi tega ali onega projekta, skupaj z "odraslimi" in znanimi etnologi, ki se jih drugače še pogledati ne bi upal. Profesor Kremenšek nam je bil s svojo nenehno aktivnostjo in vztrajnim delom za vzgled in bolj leni med nami smo temeljiteje naštudirali izpitno snov tudi zato, da ne bi razočarali svojega profesorja ("Saj vendar ne morem stati pred njim kot bedak, ne da bi sploh odprl usta!"). Tako smo študentje enakopravno sodelovali v etnoloških projektih, katerih duhovni oče in iniciator je bil profesor Kremenšek, in ki so združevali vse slovenske etnologe. Čeprav po duši individualist, je sprevidel pomen teamskega, skupnega dela, zato so nastajale vprašalnice, vzporednice med slovensko in hrvaško etnologijo, posvetovanja med etnologijo in drugimi, sorodnimi strokami, projekt etnološke topografije in drugo. "Kremenšek si je spet nekaj izmislil," smo rekli - in sodelovali.

In ko je bilo delo opravljeno in smo odjecljali referate ali pa osuplo prebrali naša imena, natisnjena poleg zvonečih imen slovenske etnologije, v strokovni periodiki, smo bili vedno deležni tudi pohvale; ta nam je, tako kot majhnim otrokom, ki opravijo kakšno delo, pomenila največ. Hkrati pa nam je - in profesor Kremenšek je kot

dober psiholog to gotovo vedel - pomenila spodbudo za nadaljnje delo. Tako se ima marsikdo med nami, ki je vztrajal na tej poti in postal etnolog tako formalno kot z dušo in srcem, zahvaliti tudi profesorju Kremenšku. In ker nekoga, ki ga imaš potih, pri sebi, za prijatelja, lahko nagovoriš tudi manj formalno, bomo rekli: Hvala, Slavko!

